

טען בדיון אישיהדת המוסלמי שייך מר חמד שאמט אל-דין. "זהו חיקוי של אופנה מערבית, והוא יביא רק להרס חברתנו. התרבות המערבית נמצאת כיום בקו של הידרדרות מסורתית ומוסרית. אנו חייבים להגן על בני עמנו מהידרדרות זו, ולא לתת לה יד."

מיעוט מערפלי. דיעה הפוכה השמיע המשתתף שייצג את דעת האוכלוסיה הי נוצרית. "נכון שנישואים אזרחיים הם תר פעה שלילית", טען הארכיבישוף ג'ורג' חדר. "אך יש מיעוט המעדיף אותם, ומי ערט זה נוסע לאירופה כדי להתחתן. זו סכנה חמורה, כי רבים מבני הנוער שלנו נשואים שם, לאחר נישואיהם, ואינם חוזר רים למולדת. מאחר שממילא איננו יכר לים למנוע תופעה זו, עלינו להשלים איתה. האדם שאינו מאמין, לא ייהפך למאמין אם נמנע ממנו את הנישואים האזרחיים."

כת ישויות. "אין זה נכון שבלבנון יש רק חמש כיתות דתיות." קבע המש- תתף החופשי, עורר-הדין אלבר לחאם. "ישנה גם כת שישית — זו של הלא מאמינים. דינה של כת זו כשל הכיתות הדתיות, ואין לשלול ממנה את זכותה לחיות באמונתה שלה. לא ייתכן שבמדינה נאורה כמו לבנון, יכפו על אורה מנהג דתי שאינו לפי רוחו."

תוניסיה

שוטרים ברחוב —

עם מספריים

תוניסיה נחשבת לאחת המדינות הער- ביות הפתוחות ביותר להשפעת התרבות המערבית. לא אחת התבטא שליטה, הביב בורגיבה, כי הוא אירופאי — וכראייה הצביע על עינוי הכחולות.

לאחרונה החליטה המדינה הפתוחה ביו- תר לתרבות המערב להסתייג מכמה מ- הסממנים הבולטים ביותר של תרבות זאת — בצורה לא-מערבית למהדרין: מימשלו של בורגיבה הכריז מלחמת-חורמה על ההיפים, אסר על כל מי שנראה כהיפי להיכנס למדינה.

לאלה שהספיקו להיכנס לפני היכנס הצו לחוקפו, נקבעה תרופה חד-משמעית: שוטרי תוניס ציודו, כחלק מהספק-ל שלהם, במספריים — ובהוראה לעצור כל מגודל שיער, לקצץ את שערו באמצע הרחוב. בלי הרבה גינונים של טקס. הני- מוק שניתן לצו הדראסטי: הגנת הנוער מהידרדרות.

בכך, הפכה תוניסיה למדינה הערבית הי- שלישית, אחרי עירק וסוריה, שיצאה למל- חמה בשיער הארוך.

לבנון

לקראת

נישואים אזרחיים

כאשר יפרוץ השלום בין ישראל למדי- נות ערב, יהיו הראשונים שירוויחו מכך הכוהנים והגרורות הרוצים להינשא, וכל הוונות הצעירים הסולדים מהכפייה הדתית בישראל: אלה, לא ייאלצו להשקיע עוד בזוג כריטיסי טיסה לקפריסין. הם יוכלו להיכנס למכונותם, לנסוע לראש הניקרה, לעבור את הגבול, להיכנס לעיירה הרא- שונה — ולהינשא שם בנישואים אז- רחיים. שכן, לבנון תהיה כנראה המדינה הראשונה במזרח התיכון שתנהיג נישור אים אזרחיים.

הרם החברה. המאבק עוד טוער — אולם תוצאותיו כבר כמעט מוחלטות. החברה הלבנונית — המפותחת ביותר בין

ד"ר לחאם

זכות לא להאמין

מדינות ערב — נתונה ללחצים כבדים למען הפעלת נישואים אלה. תיאורטית, מחולקים אזרחי לבנון בשווה שווה בעד ונגד — הנוצרים בעד, המוסלמים נגד. מעשית, נוטים המאזניים לכף המצדדים. אופייני למצב היה דיון ששודר לאחרונה בטלוויזיה.

"זהו חילול המסורת והדת המוסלמיים."

שלם בשבילה. היתה זו הפעם הרא- שונה שכן הזמין אותה לסרט.

"פתאום"

כאב לי"

כ אשר באמצע הסרט הגיה דויד את ידו על כתפה, היא רק שמחה. לפתע, היא היתה מישהו. היא היתה מאושרת בגלל שזכתה לתשומת-לב, לא התעניינה במיוחד במשמעות הליטופים. בסוף הסרט, שממנו לא זכרה דליה דבר מלבד הרבה חוסים ואקדחיים. לקח אותה דויד לבן העצמאות. היא לא הת- נגדה כשהשכיב אותה מאחורי שיה. הודשיים לאחר פגישתם הראשונה, סי- פר דויד לדליה שהיה רוצה ללכת איתה לסרט, רק שאין לו כסף. אבל יש לו חבר, הסביר, שרוצה להזמין אותם. דליה לא ראתה סיבה להתנגד.

כשנכנסו לסרט, לחש לה דויד שהיא צריכה להיות נחמדה לחבר שלו. בסרט, הרגישה דליה יד על גווה — של החבר. אחרי הסרט, ניגשו שלושתם לחדרו של מוריס, החבר, לשתות קפה. אחרי הקפה, קם דויד, הודיע שעליו ללכת. הוא הזכיר לדליה שוב שעליה להתנהג יפה עם מוריס, והסתלק.

כזה התחיל. אחרי מוריס, היו חברים אחרים של דויד. מאוחר יותר, הלכו לחפש את החברים על הכביש. לראשונה הבינה דליה את מצבה לאשורו כאשר טיילו כהרגלם על הכביש הראשי לתלאביב, וניידת משטרה הת- קרבה אליהם. דויד החל רץ. דליה נש- ארה עומדת נבוכה, כשמעשה עוברי-אורה מפטיר לעבר אשתו: "המשטרה עושה מצוד על הזונות". "רק אז הבנתי שאני זונה", סיפרה לחוקרת.

רק לאחר שנתפסה על-ידי משטרת תלאביב, נשלחה דליה למחלקה לטיפול בנערות במצוקה של עיריית ירושלים. שם, הכירה את יעל מלבר, עובדת המח- לקה, הודתה בפניה על רצונה להשתחרר מהמקצוע — ומדויד, גילתה כי היתה רוצה להיות ספרית.

בעזרתה של יעל, החלה לומדת ספרות. אביה החליט, כי ספרות הוא מקצוע לא מכובד לבתו. בנוסף פגשה בקורס הני- כות אחרות, שגם הן עברו את אשר דליה עברה — אך בגיל מבוגר יותר. השפעתן לא היתה חיובית ביותר. התוצאה, כרגע: דליה ממשיכה בקורס — אך לא תמיד היא חוזרת מהלימודים הביתה. לא פעם מחכה לה ליד המספרה דויד — והיא ממשיכה, לפחות לשעות מיספר, לעסוק במיקצועה הראשון, כי- סימטה שליד תחנת המוניות קשו. האם, כאשר תגיע, בעוד חודשים מיספר, לשנתה ה-13 — תהיה זונה — או ספרית? איש אינו יודע.

המקיימות מגעים מיניים ומקום פעילותן ידוע — 18 בנות (37 אחוז) פועלות בי איזור ירושלים העתיקה, ירושלים על שני חלקיה וירושלים החדה, יש להניח כי חלק מהפעילות הנ"ל היא בקרב תיירים הנמצאים באזורים אלה.

הילדה —

היתה זונה

ה רקע המשפחתי של הזונה חוזר — שוב ושוב בסיפורי הילדות הזונות — כמו בסיפוריה של דליה.

בלש המדור המרכזי, שעמד, לבוש אור- רחית, נסתר, בכניסה לאחד הבתים כי- לחוב הירקון בתלאביב, הופתע כשמכר בית לארק לבנה עצרה מטרים ספורים ממנו, וממנה ירדה ילדה, כבת 13. הבלש היה בטוח שהילדה גרה שם, והיא תעלה מיד לביתה. אלא שלפתע, בתנועה מאוד מוכרת, מיד לאחר התרחקותה של ה- לארק, ניסתה הילדה לעצור מטונית נר- ספת שהתקרבה.

למה היה ספק: הילדה היתה זונה. השו- טר יצא ממחבואו, נכנס איתה לשיחה, לאחר שנקבה במחיר, הודהה, עצר אותה.

סמוך לאותה שעה, הגיעה לתחנת הי- משטרה שבמגרש הרוסים בירושלים מרים עבודי, התלוננה כי בתה דליה נעלמה מאז הבוקר, כאשר יצאה ברכה לבית- הספר. כאשר הילדה לא חזרה גם אחרי הצהריים, פנתה האם, המתגוררת בשכונת מוסררה, למחנכת כיתה ו', בה לומדת דליה בת ה-13. היא לא הופתעה במי- חד כאשר המחנכת הסיבה שבתה כלל לא הגיעה באותו יום לבית-הספר.

נסיגונותיהם של השוטרים בתחנת משטרת-דיזונגון, לשם הובאה הזונה בת ה-12, לדובבה, עלו בתוהו. היא הס- כימה למסור רק את גילה, וכן את עובי- דת היותה ירושלמית.

שיחת טלפון עם ירושלים הבהירה לי- שוטרים שהנערה הינה כנראה בתה של מרים עבודי. השוטרה שחקרה את הילדה חזרה לחדר בו ישבה הילדה: "את דליה עבודי, נכון?" אמרה.

הילדה נשברה, סיפרה את פירטי ברי- חתה — ואת כל סיפור חייה.

היא היתה השישית מתוך 12 אחים ואחיות. האב חולה-נפש, תוקפני ואלים. שלוש פעמים היה מאושפז תקופות ארו- כות בבית-חולים לחולי-נפש. האם חלשה.

באהד הימים, כאשר דליה נשארה בי- בית ואמה היתה בחנות, הציע לה אחד מצעירי השכונה לבוא איתה להצגת-כר- קר. דליה הסכימה בהתלהבות — אך לפתע העציבה: "מאיפה אקח כסף?" שאלה בהרדה.

היא לא האמינה למישמע אוזניה, כאשר דויד הוכיח אבירות בלתי רגילה, הציע

אופנת סתו חורף 72 - 1971

אנו צועדות, בטוחות לקראת שתי אופנות במקביל. אופנת הצעירות (ברובן) ואופנת היות-מבוגרות. בין שתיים אלה תהיה זיקה-הדדית בסוגי הבד ובגוונים, אך לא במורכבות ובנועזות. ההפרדה בין השתיים תחול ודאי לקראת סתיו 1971, ותימשך, אולי, מספר שנים.

בנסיבות אלה, לא מצליחה הקוסמטיקה, "להוביל את האופנה" והיא מתאימה את עצמה לתכתיבי הלבוש-האופנתי.

חברת רבלון מנהיגה ומיד, שני, "מראות".

המראה, "הסוער" — לצעירות יותר

Natural Wonder Moody Face

והמראה, "העצור"

Revlon Glowing Face

המשותף לשני, "המראות" הם:

1. פנים עגולים ומלאים.
2. איפור מלא של הפנים, בגווני רקע בהירים.
3. שלושה מוקדים מעוגלים וזוהרים: עיניים, לחיים ושפתיים.
4. הדגשות חזקות של המוקדים הן מבחינת עוצמת-הגוונים והן מבחינת שיטחי-הכסוי.